

Varga Zoltán

„Rigmus”

Arany-ló, fű a mezőn,
 Elfedi a földet.
 Alszanak a vadak,
 Porban sír az ének.
 Szelídek a szálak,
 Rejtőzik a vájat.
 Sebesült a padon,
 Árnyékok a nyomok.
 Lecsorog a lyukba
 Testnedve, beszennyez.
 Már-már ég minden,
 Elolvad inged.
 Szemeid csak néznek
 Mi az ott, konokság,
 Harci lepel széle.
 Magaddal is meg nem
 Is, mással is színt úgy.
 Hogy épen megmaradj,
 S idő előtt ki ne múlj.

Jel

William Carlos Williams tiszteletére

Levél(kép)
 A szekrény
 Tetején
 Zöld erei
 A falakat
 Átfestik
 A fehérség
 Elűnik
 Hírtelen
 A kavalkád
 Veszi át a szerepet
 És köszönti az
 Élettelen
 Rostokat
 Mellyel egy töről fakad

Labda gurult
 A csendes terembe
 Csak gyermeki
 Szemek érzékeltek